

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió TRANSSILVÀNIA

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, ací hauràs de prendre decisions, i cada volta que ho faces, la teua aventura canviarà. Pensa't bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGES.

A més, recorda que, si et cal ajuda en la teua aventura, sempre pots consultar la WikiKronos en l'última pàgina del llibre.

Pots consultar el significat de les paraules escrites en negreta en el codi QR que trobaràs a la WikiKronos.

Ah, i jo soc Kraki.
I aquest moniato
és Gobelet.

Aquesta missió és diferent de les anteriors!

Al llarg de l'aventura, aconseguiràs diferents objectes que poden ajudar-te a completar la missió satisfactòriament. Però ves amb compte!, aquests objectes també poden perdre's, gastar-se o entregar-se a altres personatges que apareguen al llarg de la història.

L'inventari que pots consultar en les guardes del llibre t'ajudarà a recordar quins objectes portes cada moment. Així, sempre que veges el símbol durant la missió, hauràs de marcar una X amb un llapis si obtens un o més d'aquests elements importants.

El símbol també apareixerà quan hages de desfer-te, entregar o consumir un dels objectes, per la qual cosa hauràs d'usar una goma d'esborrar per a eliminar-lo també de la llista.

Molta sort en la teua nova missió!!

–Com que ha desaparegut Oriol Vila? –exclames, sense donar crèdit al que sents–. El nostre **hacker blanc**?

La directora María García conté un gest compungit.

–Esperem no haver-lo perdut. Era un agent excepcional i un brillant doctor en informàtica. Justament quan estava millorant la gestió d'energia dels nostres mòbils quàntics!

Les cares de preocupació en l'Agència Kronos són un poema. La bibliotecària Iria Carballo regira desganadament els seus documents i llibres, i el major Iker Echevarría engreixa el seu **bastó estoc** per a contindre la seua tensió.

Segueixes en xoc. Açò supera amb escriu el que esperaves. Mentre tractes de posar ordre en els teus pensaments, la directora María García afig:

–Això no és el pitjor. Qui va interceptar Oriol ha aconseguit quedar-se amb el seu telèfon i el seu usb i ara està viatjant pel temps. Quan un personatge del passat viatja pel temps com nosaltres..., llavors... llavors... –ronseja la directora María García, com si li costara acabar.

–Llavors? –afiges, intentant que acabe la frase.

–Llavors –contesta el major Iker Echevarría amb la seua eixordadora veu– es produeix un col·lapse en la dimensió espaciotemporal, perquè els diferents plans del temps es confonen entre si. És greu.

No entens res, però alguna cosa et diu que això és un problema de primera magnitud. Iria intervé i t'aclareix les coses:

–Si un personatge del passat salta pel temps fent de les seues, pot alterar-ho tot: matar personatges cèlebres, destruir

grans invents, robar obres d'art del passat admirades hui dia... Fins i tot podria destruir societats senceres!

T'assentes per a no caure a terra de la impressió que això t'ha produït. Els agents de Kronos viatgen pel temps per a resoldre misteris, però mai fan mal. I, d'altra banda, els agents de Kraken, l'agència rival, solen perseguir poder i diners, però no farien més mal que això.

–Està ficada pel mig la Germanor Chac Mool? –interrogues.

–Els van ser els qui descobriren qui ha interceptat Oriol Vila. Ens han avisat. És una col·laboració excepcional, perquè fer aquestes coses no sol ser el seu estil. Estan espantats: no són capaços de combatre el problema per si sols.

–I què us han dit? –interrogues.

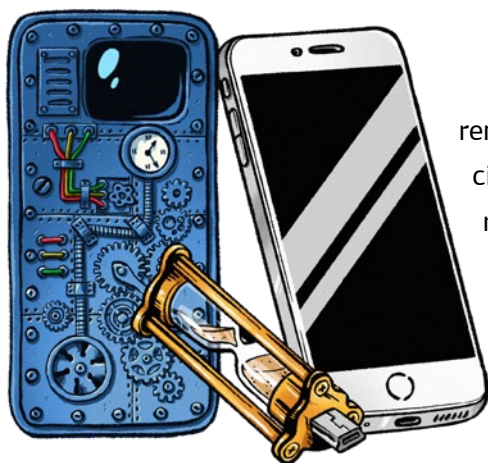
Els teus amics guarden silenci. Semblen no atrevir-se a donar-te una resposta. Finalment, fent ús de la seua autoritat, la directora María García sentència:

–Ha sigut Vlad Tepes, l'Empalador, el comte Dràcula. Ah! –afeg María García, tractant de llevar-li ferro a l'assumpte–, es pronuncia «xepes». És aquest d'ací –indica, assenyalant un quadre que penja de la paret.

–Pe-però –tartamudeges, assimilant el que sents.

El major Iker Echevarría obri el seu maletí d'acer recobert de cuir. L'havies vist altres vegades, però no sabies què contenia. En trau estranys artefactes de combat: **estilets**, punys de **pugilat**, pistoles i, finalment, separa una estaca, unes quantes bales de plata, un potet de vidre amb aigua i un crucifix. Dirigint-se a tu, t'explica amb la seua veu profunda:

–Aquesta missió serà molt diferent de les altres. El teixit espaciotemporal s'està deteriorant ràpidament i això fa que es mesclen la realitat i la fantasia, les coses que han ocorregut i les que ocurreran, el que és històric i el que és literari. Tot està confús.

La directora María García t'entrega el teu telèfon quàntic i l'usb per a viatjar en el temps, a més de la càpsula del temps per si hagueres de deixar-los un missatge, als arqueòlegs del futur. Sense donar-te opció a respondre-li, afig:

–No descarte que aquesta vegada @Dhampir i @Spektra t'ajuden, tot i que són els nostres feroços enemics. El mateix dic de la Germanor Chac Mool, encara que mai sabem ben bé què és el que volen. El cas és massa, massa greu per a no aliar-nos. Però tampoc estaria segura al cent per cent.

–I què he de fer?

Iria Carballo estén davant de tu un mapa d'Europa central. Assenyalant amb el seu dit a l'est d'Itàlia, t'explica:

–Vlad Tepes encara està provant l'usb. Només fa xicotets salts en el temps i l'espai. Està en algun lloc, però no sabem on. Jo apostaria per Eslovàquia.

–I com comence? –preguntes, amb total confusió.

Iria Carballo continua:

–Pots buscar Erzsébet Báthory, la Comtessa Sanguinària, a Hongria. Però és millor anar preparat. I no t'enganyaré: amb

la desintegració del teixit espaciotemporal, no t'estranye trobar-te vampirs, homes llop i altres criatures que preferiràs ni somiar en el pitjor de tots els teus malsons.

 Comences a tremolar de por quan el major Iker Echevarría t'entrega els objectes que ha tret del seu maletí:

–Empra'ls bé. Aquesta vegada sí que podràs robar i matar sense danyar la Història. I pren açò –afig, i t'entrega una rata penada que penja del seu dit–. És Nosfe, un dels nostres agents més experimentats.

–Agent? –contestes, al·lucinant.

–No subestimes la intel·ligència dels animals –et respon–. Nosfe és astut, es guia per ultrasons i és un ésser de la nit, com els que coneixeràs en aquesta aventura.

–Ràpid –et diu María García–. Porta'ns Oriol de tornada. Fes el que siga necessari, però sigues molt prudent!

Enguls saliva. Et tremolen els genolls. Aquesta serà la missió més estranya i terrorífica a la qual hages d'enfrontar-te mai.

1. Si comences per Hongria, segueix per la **PÀGINA 110**.
2. Si prefereixes Romania, salta a la **PÀGINA 37**.
3. Per a anar a Eslovàquia, continua per la **PÀGINA 122**.
4. I no oblidés que sempre pots consultar la WikiKronos en la **PÀGINA 141**.

Amb les mans tremolant, carregues a tota velocitat l'espingarda mentre l'home llop se t'abalança damunt. Gràcies a Nosfe, que s'interposa per un moment, aletejant davant dels seus ulls per a confondre'l, aconsegueixes apuntar-li directe al cor. L'arma brama amb el tret i et tira

d'esquena mentre la criatura retrocedeix, fent un bot. Mai havies pensat que una arma tan antiga poguera tindre tantíssima força. No és per a prendre-se-la de broma!

T'alces amb mig cos **magolat** i t'acostes al teu enemic. Davant dels teus ulls, el seu cos està tornant a poc a poc a ser humà. Balbotejant, sense forces, et diu:

–Gràcies per deslliurar-me de la maledicció. Era... era horrible.

T'agenolles al seu costat, però veus que s'està morint i no hi ha molt que pugues fer per la seua vida.

–Com et van maleir? –li preguntes.

L'home tus una mica de sang. Li queden a penes uns instants de vida i li costa parlar.

–M'atacà una criatura molt rara, a prop de la mansió de la comtessa Báthory. Mai havia ocorregut en aquella zona. Després vaig sentir que en Transsilvània sempre hi ha hagut casos semblants. Comenten que l'origen de tot està en el sinistre castell de Bran...

–Transsilvània? –preguntes.

–Significa «més enllà dels boscos», en Romania.

No pots oblidar la teua missió i necessites rescatar Oriol Vila com més prompte millor. El teixit espaciotemporal es descompon a cada moment que perds. Necessites tindre les coses clares.

–Què més saps de la comtessa Báthory?

L'home ja quasi no pot parlar. Li queden escassos segons de vida. Així i tot, aconsegueix murmurar-te:

–És hongaresa. I una psicòpata assassina...

L'home expira i ja no pots preguntar-li més. Nosfe voleteja sobre el teu cap esperant que decidisques què fer.

Hauràs de pensar el teu següent pas.

1. Pots anar fins a Romania per a buscar el propagador de la licantropia. Travessa el bosc per la **PÀGINA 84**.

2. O buscar en Hongria, d'on és la psicòpata assassina, per la **PÀGINA 110**.

La directora María García et mira sorpresa.

–Apostaria que has cancel·lat la teua missió. A vegades les coses es compliquen i cal escapar en l'últim moment. Just ara tenim una missió de la més absoluta gravetat –t'explica, nerviosa–. Han capturat Oriol Vila. Un personatge del passat està utilitzant el seu usb per a viatjar en el temps i s'està corbant el pla espaciotemporal. Es mescla la realitat amb la ficció i tot és possible. Fins i tot les regles de Kronos han canviat. Això podria acabar amb tot el que coneixem!

Iria Carballo s'avança i et mostra un mapa.

–El personatge és Vlad Tepes, el comte Dràcula, en Romania.

–Et suggerim començar per Eslovàquia. Però pots buscar

Erzsébet Báthory, la Comtessa Sanguinària, en Hongria

–afeg el major Iker Echevarría.

La directora María García et dona presses:

–Rescata Oriol! Ràpid! Per si de cas, emporta't aquesta estaca, unes quantes bales de plata i un crucifix! Ah, i pren aquest potet de vidre ple d'aigua!

1. Si comences per Hongria, segueix per la **PÀGINA 110**.

2. Si prefereixes Romania, salta a la **PÀGINA 37**.

3. Per a anar a Eslovàquia, continua per la **PÀGINA 122**.

4. O pots consultar la WikiKronos en la **PÀGINA 141** per a informar-te millor i després tornar a aquesta i triar.

Tremolant com un flam, t'acostes fins a la barra. Però no et preocupes, i que no et faça vergonya: la gent sol tremolar quan veu el seu primer vampir. Amb el segon passa menys.

Vas a pel pitxer i et beus d'un sol glop la infusió d'encisam. No es pot dir que tinga molt bon gust, però, deixant de costat el rot enorme que soltes i que fa que mitja posada es gire a mirar-te, la veritat és que et tranquil·litza molt.

–Em deus una moneda per açò. Si no pots pagar, aleshores m'hauràs de donar qualsevol altra cosa –t'increpa l'hostalera.

Busques entre les teues pertinences. Si tens una moneda, li la dones. En un altre cas, tria quin objecte donar-li. Recorda de quin objecte et desfàs, per si algú torna a preguntar-te més endavant.

El **sagal** que ajuda a servir sembla voler dir-te alguna cosa. Quan tot el món comença a murmurar sobre l'esdeveniment que acaben de presenciar, et xiuxiueja:

–Els vampirs viuen en el castell de Bran. El meu amic Lukáš havia sentit aquest rumor i se'n va anar allà a caçar vampirs, pensant-se que tornaria fet un heroi. Un mes després va aparèixer en forma d'*strigoi*.

–Què és això? –interrogues.

–Un mort que ve a vampirejar-nos. No es diferencien de nosaltres, excepte que tenen alguna cosa «rara». Finalment

vam haver d'arrancar-li el cor a plena llum del dia i estacar-lo en la seua tomba. Et dic que en aquell castell hi ha vampirs!!

El **sagal** mira a banda i banda, tement que algú l'haja escoltat, i s'escapoleix tornant de nou al seu treball.

Per sort, la infusió d'encisam t'ha tranquil·litzat, però la veritat és que no saps ben bé com seguir. El violinista ha escoltat la conversació i se t'acosta.

–Sé on està el castell de Bran –et diu, fent-te l'ullet–, però el camí és llarg. Te'n vens amb mi?

–@Dhampir? –preguntes amb sorpresa.

–Exacte –et respon–. Sabies que @Dhampir ve de *dhampir*? És el fill d'un vampir i una humana o a l'inrevés.

Nosfe fa un xicotet xiscle, símptoma que alguna cosa nota. La bateria del teu telèfon no durarà i has de decidir.

1. Amb un *dhampir*, algú que és mig vampir? Ah, no! Espera que es faça de dia i continua buscant tu el castell per la **PÀGINA 84**.
2. Ningú millor que un *dhampir* per a trobar Vlad Tepes! Continua per la **PÀGINA 62**.

Alguna cosa no et quadra. L'ésser sembla debatre's d'un costat a un altre, però no aconsegueix eixir del cercle dibuixat en terra. Potser les sectàries no són tals i en realitat estiguen tractant de contindre el poder de l'engendre.

–Solomon, crec que estem equivocats.

Torna a mirar bé el **grimori**.

Solomon emet un ronc grunyit. No li agrada que el contradiguen. Tot i això, torna a fullejar el llibre fins que finalment dona amb una altra pàgina.

–Congregació Hac Luce. Són sacerdotesses de la llum. Coneixen la màgia de l'espai i del temps. Tenies raó, però no sé què fan amb aquest ésser.

–La llum venç la foscor –li indiques–, així que estan del nostre costat.

Trencant el teu silenci, t'acostes fins a elles i les saludes.

–Necessiteu ajuda?

La que sembla la seua superiora us mira de reüll sense perdre l'atenció sobre la seua comesa.

–Soc Lana –us diu–, la Llum Blanca d'aquesta congregació. Estem acabant, no us preocupeu. Aquests éssers semblen créixer, però en realitat s'estan unflant com a gripaus. Canviem la seua configuració espaciotemporal fins que exploten en un suau núvol de taquions que els desintegren.

Lana deixa de prestar-vos atenció i força una mica més la seua energia blanca cap a l'ésser. En tot just uns instants, l'engendre comença a emetre espurnes i es distorsiona, per a,

en un moment, emetre un so de bufit i desaparèixer en un gran centelleig quasi mut que il·lumina el lloc.

Quan tot ha acabat, Lana es gira cap a vosaltres.

–Vaja, el vell Solomon amb nova companyia.

Solomon torna a grunyar.

–Et dec una disculpa, Lana. Us havia confós amb sectàries de Cthulhu i quasi l’arme.

–Estàs estressat, Solomon. Treballes massa.

Quan estàs a punt d’obrir la boca, escoltes un lleuger xiulit que indica que la teua bateria ja s’ha descarregat definitivament. Tanques els ulls del disgust. Ja no hi ha marxa arrere ni possible arranjament.

Lana nota el teu disgust. Com si et llegira la ment, afig:

–Sempre venen bé més mans per a treballar contra el mal. Potser podem ajudar-te en la teua recerca en el nou món que ha començat, no creus?

Penses que, en el punt al qual has arribat, ni una càpsula del temps et salvaria, perquè ja no hi haurà arqueòlegs en el futur.

Fi

«HOLA, CONFRARE!»
 SONA MILLOR QUE
 «HOLA, COL·LEGA!»,
 NO CREUS?

